

BİR
RUHUN
YARISI

BİR RUHUN YARISI

Olivia Atwater

Çeviren
Eren Abaka

YABANCI

Kitaptaki Karakterler

THEODORA ELOISA CHARITY ETTINGS

Önceki Lord Lockheed'in kızı ve şu anki Lord Lockheed'in
himayesinde; sadece yarım ruha sahip; Dora adıyla biliniyor

VANESSA ETTINGS

Lord Lockheed'in kızı; Dora'nın küçük kuzeni;
evlilik piyasasının büyük ödülü

FRANCES ETTINGS

Leydi Lockheed; Dora'nın yengesi ve vasisi;
her şeye karışan yaşlı bir cadaloz

LEYDİ HAYWORTH

Hayworth kontesi; Frances yengenin arkadaşı;
bir diğer her şeye karışan yaşlı cadaloz

ELIAS WILDER

Kaba Lord Büyücü ve İngiltere'nin saray sihirbazı; her gün
kahvaltıdan önce üç imkânsız şey yapar

BAY ALBERT LOWE

Lord Carroway'in üçüncü oğlu; hayırsever bir doktor ve savaş gazisi;
Londra'da Lord Büyücü'nün arkadaşlığından hoşlanan tek adam

LORD CARROWAY

Carroway vikontu; Albert'ın babası

LEYDI CARROWAY

Carroway vikontesi; Albert'ın annesi

BAYAN HENRIETTA JENNINGS

Eski mürebbiye, bekâr ve refakatçi; Leydi Hayworth'ün
kızının arkadaşı

GEORGE RICKS

Cleveland Sokağı Düşkünler Evi'nin müdürü

BAYAN MARTHA DUN

Bir tüccarın dul eşi; Leydi Carroway ve Lord Büyücü
tarafından desteklenen bir yetimhaneyi yönetiyor

BAY EDWARD LOWE

Lord Carroway'ın en büyük oğlu; Albert'ın ağabeyi;
son derece münasip bir bekâr

ABIGAIL

Uyku vebasından muzdarip bir çocuk

LORD HOLLOWVALE

Peri soylusu; Hollowvale markisi; İngiliz nezaketine hayran;
Dora'nın ruhunun yarısına ve birkaç çok güzel cekete sahip

LEYDI MOURNINGWOOD

Bir peri baronesi ve aksi bir refakatçi

LORD BLACKTHORN

Bir peri vikontu ve İngiliz hayranı

Giriş

Theodora Eloisa Charity Ettings, çok küçük bir kız için çok uzun bir isimdi. Yengesinin söylemekten hoşlandığı gibi, muhtemelen bu yüzden o kadar yaramazdı. Biri, “Theodora Eloisa Charity Ettings, hemen geri dön!” sözlerini tam olarak bağırana kadar on yaşındaki kız neredeyse her zaman çoktan gitmiş olurdu.

Bugün Theodora Eloisa Charity Ettings –genelde Dora ismini tercih ederdi– onu esir alan yetişkinlerden Lockheed Malikânesi’nin arkasındaki vahşi ormana gitmek için kaçmakla meşguldü. Bu ormanlar tırmanılacak harika ağaçlarla ve eteğinin ucunu kirleteceği coşkun akan çamurlu derelerle doluydu, bunların hepsi kulağa kuzeni Vanessa ile oturup nakış öğrenmekten çok daha ilginç geliyordu.

Frances yengenin bağırışları, Dora ağaçlıkların arasından kıkırdayarak hızla geçerken arkasında kaybolup gitti. Kıvrıcık, kızıl-altın saçlarının tutamları dallara takılıp özenle yapılmış topuzundan kurtuldu. Dora, bembeyaz eteğine takılıp düşmekten son anda kurtulmayı başardı ama terliğinin ucu eteğinin kumaşını toprağa sürtmüş, hem ayakkabısını hem de elbisesini lekelemişti. Daha sonra yengesi çok öfkelenecek ve bunun cezası ağır olacaktı... fakat şimdilik Dora özgürdü ve elinden geldiğince bundan yararlanmaya niyetliydi.

Derenin hemen karşısında, geçen sefer bulduğu karatavuk yuvasının yakınında, tırmanmak için çok iyi bir ağaç vardı. Bu

ağacın bir yerinde takılıp kalmadan çok yükseğe tırmanmayı başaramamıştı ama bu sorun üzerinde iki haftadan uzun süredir kafa yoruyordu ve aklına koyarsa bu defa çok daha yükseğe tırmanabileceğinden emindi.

Ama Dora terliklerini çıkarmak için derenin kıyısına oturduğu sırada arkasından zarif bir erkek sesi geldi.

“Ah, küçük kız,” diye iç çekti. “Annene ne kadar da benziyorsun.”

Dora merakla başını çevirirken çıplak ayak parmaklarını önündeki soğuk suda oynattı. Arkasındaki adam birdenbire ortaya çıkmıştı; işin içinde kesinlikle sihir olmalıydı çünkü adamın uzun beyaz ceketi, etrafındaki şeylerle lekelenmemişti ve gözleri daha önce gördüğü en açık mavi tondaydı. Hayal gücü geniş küçük bir kız olan Dora, adamın kulaklarının uçlarına doğru çok nazikçe sivrildiğini fark ettiğinde şaşırmadı ama onun farklı kesim ve renkte en az dört ceketi üst üste özensizce giydiğini görünce çok şaşırdı.

“Anneme hiç benzemiyorum, Bay Peri,” dedi Dora ona sakince; sanki uzun boylu, yakışıklı periler hayatının her günü ona hitap etmiş gibi. “Frances yenge, annemin saçlarının benimkinden daha açık renk olduğunu ve yeşil yerine kahverengi gözleri olduğunu söylüyor.”

Peri adam, Dora’ya nazikçe gülümsedi. “Siz insanlar her zaman en önemli detayları gözden geçiriyorsunuz,” dedi. “Tabii ki bu senin suçun değil. Ama annenin ve senin ruhunuz aynı parlak iplikten. Benzerliği hemen fark ettim.”

Dora dikkatle düşünerek dudaklarını büzdü. “Ah,” dedi. “Sanırım bu mantıklı. Pekâlâ, siz annemin arkadaşlarından biri miydiniz, Bay Peri?”

“Ne yazık ki,” dedi peri ona, “değildim. Bir zamanlar bana öyle demiş olabilir ama sonra fikrini çok ani bir şekilde değiştirdi.” Doğal olmayan mavi gözleri ona sabitlendi ve Dora içinde garip bir ürperti hissetti. “Sen de çok kaba davrandın, Georgina Ettings’in ilk çocuğu,” dedi. “Ben ‘Bay Peri’ değilim. Aslında

bana ‘Lord Hazretleri’ veya ‘Lord Hollowvale’ diye hitap etmeli-
sin çünkü ben o diyarın markisiyim. Üzerime çok pahalı ceketler
giydiğimden önemli biri olduğumu anlayabilirsin.”

Dora, periye gözlerini kısıtı. İlk başta gerçek bir periyle ta-
nışmak hayli keyifliydi ama şimdi dereyi geçip ağacına tırman-
maktan çok daha mutlu olacağından şüphelenmeye başlamış-
tı. “Unvanınızı bilmem imkânsızdı,” diye burun kıvırdı Dora.
“Hem zaten Hollowvale’i hiç duymadım. Eğer gerçek bir yerse,
o zaman Majestelerinin topraklarının çok dışındadır ve o yüzden
burada hiçbir önemi yok.”

O soluk mavi gözler buz gibi parladı. Ayaklarının dibindeki
su eskisinden daha da soğuduğunda, Dora aceleyle ayak par-
maklarını dereden çekti.

Lord Hollowvale sakın ve tehlikeli bir sesle, “Ormanda do-
laşan kaba küçük çocuklara ne olduğunu bilmiyor musun,
Georgina Ettings’in ilk doğan çocuğu?” diye sordu.

Dora yavaşça dereye doğru geri çekildi. “Annemin arkada-
şı olmadığınızı söylemişsiniz,” dedi ihtiyatlı bir şekilde. “Bana
sinsice yaklaşan yabancı adamlara karşı nazik olmam için hiçbir
nedenim yok, Lord Hollowvale.”

Perinin solgun eli bir yılan gibi öne doğru fırladı ve onu boy-
nundan kavradı. Dora boğuk bir çığlık atıp tırnaklarıyla elini tır-
malamak için uzandı ama adam göründüğünden çok daha güç-
lüydü ve tutuşunda soğuk, insanlık dışı bir öfke vardı.

“Georgina Ettings bana ilk çocuğunu söz verdi,” dedi Lord
Hollowvale soğuk sesiyle. “Ve ben hakkımı alacağım. Ben ru-
hunu aldıktan sonra çok daha nazik olmanı bekliyorum, küçük
kız.”

Dora korkuyla çırpınıp debelenirken onun elini parçalarcası-
na çekiştirdi. Ama peri konuştuğunda, içinden tuhaf bir soğuk-
luk geçip dehşetinin en keskin kenarlarını yok etti. İtirazları ya-
vaşladı ve akıllı garip bir şekilde dağılmaya başladı. Bir peri onu
derede yakalamıştı, bu doğrudu ama yarattığı tehlike eskisin-
den daha az acil ve daha hayali görünüyordu. Elbette bu sorun

gececekti ve Dora çok yakında peşinde olduğu ağaca doğru yoluna devam edecekti.

Ne var ki Lord Hollowvale birden acı dolu bir çığlık attı ve onu yere düşürdü.

Adamın arkasında, Dora'nın altın saçlı kuzeni Vanessa, elinde kanlı bir demir makas ve güzel yüz hatlarında dehşete düşmüş bir ifadeyle geriye doğru sendeledi. *Amanım*, diye düşündü Dora kayıtsız bir şekilde. *Ama Vanessa çok tatlı ve itaatkârdır. Nakış makasıyla bir markiye nasıl yaralayabildi?*

"Dora!" dedi korkuyla nefes veren Vanessa. Çamurda kuzenine doğru tökezledi ve yerden kalkmasına yardım etti. "Lütfen Dora, hadi koşalım, bunu yapmak *zorundayız!*"

Lord Hollowvale bacağının arkasını kavrarken sendeleyerek ayağa kalktı. Vanessa onun baldırının arkasında öyle korkunç bir yara açmıştı ki adam onlara doğru ilerlerken topallamak zorunda kaldı. Koyu kırmızı kan, güzel beyaz ceketini lekelemişti ve yüzü korkunç bir öfkeyle çarpılmıştı. "Bu kızın ruhu benim hakkım!" diye tısladı. "Onu hemen bana vereceksin!"

Vanessa periye doğru döndü, kanlı makasını önünde dehşet dolu bir ifadeyle tutuyordu. "Seni incitmek istemiyorum," dedi. "Ama kuzenime dokunamazsın, *her ne sebeple olursa olsun.*"

Lord Hollowvale makastan uzaklaştı. Onlara baktığında yüzünü kısa bir süreliğine korku kapladı; tuhaf bir durumdu çünkü makas Vanessa'nın minik yumruğundan sadece biraz daha büyüktü ve iki yanındaki boşlukları neşeli küçük güllerle süslenmişti. Vanessa, Dora'yı yavaşça perinin etrafından dolaştırıp malikâneye doğru geri çekerken, makasını da markiyle arasında dümdüz bir şekilde tuttu.

"Nasıl istersen, Georgina Ettings'in yeğeni," diye haykırdı sonunda peri. "Ödememin yarısını aldım. Diğer yarısını iyi kullanmanı dilerim!"

Ve sonra –onlar gözlerini doğrudan ona dikmiş hâlde izlerken– havada gözden kayboldu.

Peri gider gitmez, "Ah, Dora," diye hıçkırdı Vanessa. "İyi mi-

sin? O korkunç peri sana bir şey yaptı mı? Çok korkmuştum. Ben sadece seni derslere geri götürmek istemiştım ama o oradaydı ve makasım da önlüğümdeydi—”

“Neden bu kadar gerginsin?” diye sordu Dora merakla. Kuzenine kaşlarını çatı. “Neyse artık bitti gitti. İstersen gelip benimle ağacıma tırmanabilirsin.”

Vanessa şaşkınlıkla ona baktı. “Sen *gergin* değil misin?” diye sordu korkuyla. “O adam çok korkunçtu Dora ve tüm o *kan...*”

Dora, kuzenine memnun bir şekilde gülümsedi, yine de bunu yaparken o ifadenin ardında önemli bir şeyin eksik olduğunu hissetti; sadece birkaç dakika önce orada olan bir şey. “Sanırım gergin olmam *gerekir*,” dedi. “Normal bir insan öyle olurdu, değil mi? Ama belki daha sonra, üzerine düşündükten sonra gergin olurum.”

Vanessa hemen malikâneye dönmeleri konusunda ısrar etti. Dora derenin karşısındaki ağaca karşı hâlâ hevesi olmasına rağmen onunla birlikte gitti. Vanessa hikâyeyi annesi Frances yengeye anlatırken ağladığında, Dora normalde davranması gerektiği gibi davranmadığını yavaş yavaş anlamaya başladı. Tüm duyguları uzak bir hayale dönüşmüştü, sanki kendini bir rüyada izliyordu.

Vanessa o perinin sözlerini aktarırken Frances yenge ikisine de dehşet dolu bir bakış attı. “*Sus!*” dedi Vanessa’ya. “İkiniz de susun. Bu konuda kimseye tek kelime etmemelisiniz, anlıyor musunuz? Vanessa bundan babana bile bahsetme!”

Frances yengeye yaşlı, kocaman açılmış gözlerle baktı Vanessa. “Neden ama?” diye sordu. “O peri Dora’ya *bir şey* yaptı, biliyorum! Onu düzeltebilecek birini bulmalıyız!”

Frances yenge kızının kolunu yakaladı ve onu öne doğru çekti. Tek dizinin üzerine çöküp sesini korkuyla alçalttı. “Dora bir peri tarafından lanetlenmiş,” dedi Frances yenge. “Gözlerine bak! Birinin rengi solmuş! Aptal annesi gerçekten böyle bir şey yaptıysa, bu ailenin geri kalanı da onun yüzünden lanetlenmiş olabilir. Eğer biri öğrenirse topraklarımızdan sürülürüz!”

Frances yenge, ikisine de başka kimseye tek kelime etmeyeceklerine dair yemin ettirdi. Dora bunu tamamen kabul edilebilir buldu. Aslında kolayca görmezden geldiği hafif bir endişe dışında bu durum hakkında hiç sıkıntı hissetmiyordu. Bu daha çok köşede vızıldayan bir sineğe benziyordu; dikkat etmeye zahmet ettiğinde onun orada olduğunu biliyordu ama genel bağlamda aslında hiç de önemli değildi.

Vanessa sadece büyük bir isteksizlikle söz verdi. O gece yatağa gittiklerinde Dora ile birlikte yorganın altına girdi ve ona sıkıca sarıldı.

Yastıklarının hemen altındaki demir makasla uyudular.

1

Sör Albus Balfour yine ailesinin atları hakkında konuşuyordu.

Şimdi açık olmak gerekirse, Dora atları severdi. Atların soy ağaçları konusunda ara sıra yapılan tartışmalara aldırış etmezdi. Ancak Sör Albus, monoton ses tonu ve safkan kelimesinin ilk hecesini uzatma konusundaki ısrarıyla bir konuşmanın tüm doğal canlılığını tüketmenin olabilecek en tuhaf tarzına sahipti. Dora'nın dikkatsiz sayımına göre, Vanessa ile ilk kez Leydi Walcote'un lanet bahçe partisine geldiklerinden beri Sör Albus, safkan kelimesini neredeyse yüz defa kullanmıştı.

Zavallı Vanessa. Sonunda on sekiz yaşında sosyeteye takdim edilmişti ve şimdiden kendini en kötü türden taliplerle çevrili hâlde bulmuştu. Göz alıcı altın rengi saçları, beyaz, çilsiz teni ve son derece tatlı tavırları şimdiye kadar bölgedeki her alçağı, kumarbazı ve dişsiz yaşlı adamı cezbetmişti. Elbette Dora'nın sevimli kuzeni, çok daha iyi talipler için de aynı derecede çekici olurdu... ama bu tür adamların bir yerde bulunabileceklerse sadece Londra'da olduğundan fazlasıyla şüpheleniyordu.

On dokuz yaşındaki –neredeyse yirmi!– Dora, kuzeniyle birlikte sosyeteye sözde takdim edilmiş olmasına rağmen, kız kurusu olarak kabul edilmenin eşliğindeydi. Gerçekte Dora, Vanessa'nın kendi takdimini sırf ona eşlik etmek için bu kadar uzun süre ertelediğini biliyordu. Ailedeki hiç kimse, tek gözünün acayipliği ve tuhaf tavırlarıyla Dora'nın potansiyel talipleri

için çekiciliği olduğu konusunda herhangi bir yanılsamaya sahip değildi.

“Bir atı bir yunusla çoğaltırsak ne olacağını hiç merak ettiniz mi, Sör Albus?” diye araya girdi Dora kayıtsızca.

“Ben- Ne?” Beklenmedik soruyla yaşlı adam adımını yavaşlatarak gözlerini kırıştırdı. Kırçilli bıyığı seğirdi ve gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar derinleşti, şaşırılmıştı. “Hayır, öyle olduğunu söyleyemem, Bayan Ettings. İkisi açıkça birleştirilemez.” İkinci kısmı açıklamak zorunda kaldığı için şaşkın görünüyordu. Sör Albus dikkatini hemen yeniden Vanessa’ya çevirdi. “Şimdi, dediğim gibi, kısarak safkandı ama aynı derecede etkileyici bir aygır bulmadığımız sürece hiçbir işe yaramayacaktı-”

Safkan kelimesinin tekrarlanmasıyla Vanessa belli belirsiz yüzünü buruşturdu. İşte. Yani o korkunç kalıbı fark *etmişti*.

Dora yine araya girdi.

“-ama böyle bir birleşimin bir yunus başı ve bir at bedeni üreteceğini mi düşünüyorsunuz, yoksa tam tersi mi olur?” diye sordu Sör Albus’a dalgınca.

Sör Albus, Dora’ya zehirli bir bakış attı. “Şimdi bakın,” diye başladı.

“Ah, ne eğlenceli bir düşünce!” dedi Vanessa çaresiz bir neşeyle. “Her zaman en harika oyunları bulursun, Dora!” Kolunu Dora’nın koluna doladı, dirseğini gereğinden biraz daha sıkı sıkı ve sonra gözlerini tekrar Sör Albus’a çevirdi. “Uzman görüşünüzü sorabilir miyiz, efendim?” diye sordu. “Sizce hangisi olurdu?”

Bunun üzerine Sör Albus konuşma ritmini kaybettiğinden telaşlandı. Dora’nın kayıtsızca gözlemlediği üzere, adamın tek bir konuşma konusu vardı ve bundan sapacak hiç hayal gücü yoktu. “Ben... ben böyle saçma bir soruyu cevaplayamam!” demeyi başardı. “Ne düşünce ama! Bu imkânsız!”

Dora, “Ah, ama ben Lord Büyücü’nün bunu bileceğinden eminim,” diye yorum yaptı Vanessa’ya. Düşünceleri yavaşça konudan uzaklaşıp başka konulara kaydı. “Yeni saray sihirbazının hayli yetenekli olduğunu duydum. Napolyon’un Lord

Büyücü'sünü Vitoria'da yenmiş, biliyor musunuz? Duyduğum kadarıyla kahvaltıdan önce en az üç imkânsız şey yapıyormuş. Eminim hangi tarafın hangi tarafa geleceğini o bize söyleyebilirdi."

Dora ona boş dedikodu yerine büyük bir sır söylemiş gibi Vanessa gözlerini kırıştırdı. "Ya," dedi Vanessa yavaşça, "Lord Büyücü'nün buradan çok uzakta, Londra'da olduğu neredeyse kesin. Ve merak ediyorum, cevaplama imkânsız bile olsa bu türden bir soruya yanıt vermeye tenezzül eder miydi?" Vanessa boğazını temizledi ve gözlerini bahçe partisinin geri kalanına çevirdi. "Ama belki de burada büyü konusunda daha az *imkânsız* bir bakış açısına sahip olanlar uzman görüşlerini sunabilirler?"

Konuşmanın kendisinden ve değerli atlarından uzaklaşmasına duyduğu öfkeyi bastıramadığından Sör Albus'un bıyığı şimdi neredeyse titriyordu. "Genç hanımefendi!" dedi sertçe Dora'ya doğru. "Bu kadar yeter! Eğer fantastik düşüncelerinizi tartışmak istiyorsanız, lütfen bizden uzakta bir yerde yapın. Biz ciddi, yetişkinlere yönelik bir sohbet yapıyoruz!"

Adamın öfkesi öyle büyüdü ki bir damla tükürük Dora'nın yanağına çarptı. Dora ona yavaşça gözlerini kırıştırdı. Sör Albus kıpkırmızıydı ve sinirden titriyordu, tehditkâr bir şekilde hafifçe ona doğru eğilmişti. Dora, ondan korkması *gerektiğinin* belli belirsiz farkındaydı; başka herhangi bir kadın böyle şiddetli bir öfke patlamasında irkilerek geri çekilebilirdi. Ama normalde kadınların korkutucu şeyler karşısında sararıp solmalarına ve bayılmalarına sebep olan dürtü her neyse yıllardır bilinçli zihnine ulaşamamıştı.

"Efendim!" Vanessa şaşkın, titrek bir sesle konuşmayı başardı. "Kuzenime böyle hitap etmemelisiniz. Bu tür bir davranış kesinlikle kabul edilemez!"

Dora, kuzeninin dudaklarının titreme ve ellerinin birbirine kenetlenme biçimini inceleyerek ona baktı. Sessizce jestleri taklit etmeye çalıştı. Ne de olsa Frances yenge bu partide normal davranması için ona yalvarmıştı.

Dora titreyen dudağını Sör Albus'a doğru çevirdiğinde, adamın gözlerinde bir anlığına acımasız bir bakış belirdi. "Ben... Ben özür dilerim," dedi sertçe. Ama Dora, onun özrü kendisine değil de Vanessa'ya yönelttiğini fark etti.

"Ne için özür diliyorsunuz?" diye mırıldandı Dora dalgınca. "Kuzenimle olma şansınızı etkilediği için mi, yoksa kaba davrandığınızı için mi?"

Sör Albus şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

Ah, diye düşündü Dora içini çekerek. *Sanırım bu normalde korkmuş kadınların söyleyebileceği türden bir şey değil.*

Vanessa birden, "Özrünüz kabul edildi!" dedi aceleyle. Konuşurken Dora'yı kolundan sıkıca tutup sürükleyerek adımlarını hızlandırdı. "Ama ben... Korkarım gidip sakinliğimi yeniden kazanmalıyım, efendim. Bunu başka bir zaman daha detaylı konuşmamız gerekecek."

Vanessa, büyük kuzenini arkasında sürüklerken elinden geldiğince hanımefendilere uygun bir nezaketle davranarak eve doğru gitti.

Dora usulca, "Yine her şeyi mahvettim, değil mi?" diye sordu. Uzak bir sıkıntı sancısı kalbini sıkıştırdı. Büyük sorunlar nadiren Dora'yı olması gerektiği gibi rahatsız ediyordu, ama daha uzun süreli, daha yıpratıcı sorunlardan doğan duygular hâlâ bir kefen gibi üzerinde asılı duruyordu. *Vanessa şimdiye kadar evlenmiş olmalıydı,* diye düşündü Dora. *Ben olmasam evlenirdi.* Bu artık kökleşmiş bir fikirdi ve onu her seferinde üzüyordu.

"Ah hayır, hiç de yapmadın!" Vanessa eve girerken kuzenine güvence verdi. "Beni yine kurtardın, Dora. Belki biraz küstahtın ama onun o kelimeyi bir kez daha söylemesini dinlemeye dayanabilir miydim, bilmiyorum!"

"Ne, *safkanı* mı?" diye sordu Dora, dudaklarını hafifçe kıvrarak.

Vanessa ürperdi. "Ah, lütfen yapma," dedi. "Bu sadece korkunç. Bir daha o şekilde duymadan birini atlar hakkında konuşurken asla dinleyemeyeceğim."

Dora ona nazikçe gülümsedi. Dora'nın ruhu uyuşmuş ve uzak olsa da kuzeninin varlığı onun yanında sıcak ve sabit bir ışık olarak kalmıştı. Vanessa karanlıkta parlayan bir fener ya da ocaktaki rahatlatıcı bir ateş gibiydi. Dora'nın kendine ait neşesi yoktu; yine de memnuniyet duygusunu ya da hoş bir huzuru biliyordu. Ama Vanessa mutlu olduğunda, Dora bazen bunun kendisine geçtiğine, bir zamanlar ondan koparılıp alınan mutluluğunun boşluklara sızıp kendi küçük fenerini yaktığına yemin edebilirdi.

"Bence zaten onunla evlenmekten hoşlanmazdın," dedi Dora. "Yine de daha çok hoşuna gidecek başka bir adamı korkuttuy-sam üzülürüm."

Vanessa derin bir iç çekti. "Evlenme ve seni yalnız bırakma niyetinde değilim, Dora," dedi usulca. "Eğer orada olmazsam ve aksi yönde ısrar etmezsem, annemin seni tamamen dışlayacağından gerçekten endişeleniyorum." Dudakları endişeyle aşağı kıvrıldı ama hâlâ bir şekilde Dora'nın yüzündeki herhangi bir gülümsemeden daha güzeldi bu. "Ama evlenmem *gerekiyorsa*, umarım gelip benimle yaşamayı umursamayan bir adamla olur."

"Bu sormak için çok zor bir soru," diye payladı Dora ama yine de sözcükler içindeki o sıcak, kor parıltısına hafifçe dokundu. "Çok az erkek yeni karısını, boynuna nakış makası takan çılgın kuzeniyle paylaşmak ister."

Vanessa'nın gözleri, Dora'nın elbisesinin üst kısmına doğru yöneldi. İki de hâlâ göğsüne baskı yapan, o demir makası taşıyan küçük deri kılıfı biliyordu. Vanessa'nın fikriydi bu. *Lord Hollowale o makaslardan korkuyor, demişti, bu yüzden eğer seni almaya gelirse ve ben etrafta olmazsam diğer bacağına saplamak için onları her zaman yanında bulundurmalısın.*

Vanessa dudaklarını büzdü. "Pekâlâ!" dedi. "Sanırım o zaman zor biri olmam gerekecek. Çünkü senden ayrılmamın tek yolu Dora, senin aşktan delirmen ve beni kendi harika kocan için terk etmendir." Bu düşünceyle gözleri parladı. "Aynı anda âşık olsak harika olmaz mıydı? O zaman ben senin düğününe gidebilirdim, sen de benimkine gelebilirdin!"

Dora ona uysalca gülümsedi. *Kimse benimle evlenmeyecek*, diye düşündü. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bu düşünce pek de can sıkıcı değildi –daha çok köşedeki o sinek gibiydi– ama Vanessa, o böyle mantıklı şeyler söylediğinde her zaman dehşete düşerdi. Dora kuzenini üzmemekten hoşlanmazdı, bu yüzden düşüncesini kendine sakladı. Bunun yerine, “Bu çok iyi olurdu,” dedi.

Vanessa alt dudağını ısırdı ve Dora kuzeninin bir şekilde düşüncelerini tahmin edip etmediğini merak etti.

“...her koşulda,” dedi Vanessa sonunda, “sanırım ikimiz de bu bölgede uygun bir koca bulamayacağız. Annem, Sezon için Londra’ya gitmemde ısrar ediyordu, biliyorsun. Galiba gitmek istiyorum, Dora, ama sadece benimle geleceğine yemin edersen.”

Dora, kuzenine yavaşça gözlerini kırptırdı. *Frances yenge bundan hiç hoşlanmayacak*, diye düşündü. Ama Vanessa, tüm sevimli zarafeti, çekiciliği ve iyi davranışlarına rağmen, sert bakışlı annesinden her zaman istediğini koparmayı başarıyor gibi görünüyordu.

Öte yandan, diye düşündü Dora, Londra’da Vanessa’nın evlilik umutlarına burada olduğu kadar engel olacağından hayli emindi. Ama diğer yandan, Londra’nın balo salonlarında da zavallı, iyi huylu kuzeninin üzerine atlamak için fırsat kollayan bir sürü Sör Albus da olması kaçınılmazdı. Ve Vanessa soylu periler için ne kadar dehşet verici olsa da normal insanlar söz konusu olduğunda gerçekten bir fare kadar uysaldı.

“Sanırım seninle gelmeliyim,” diye kabul etti Dora. “En azından böylece bir daha asla atlar hakkında konuşmak zorunda kalmazsın.”

Vanessa ona alımlı bir şekilde gülümsedi. “Sen benim kahramanımsın, Dora,” dedi.

Dora’nın içindeki o fener ışığı bu sözlerle biraz daha parlardı. “Ama önce sen benim kahramanımdın,” diye cevapladı. “Bu yüzden borcumu kesinlikle ödemeliyim.”

Vanessa onu tekrar kolundan tuttu ve kısa süre sonra Dora’nın

düşünceleri Londra'dan, safkan atlardan ve imkânsız saray sihirbazları gibi şeylerden çok uzaklara gitti.

Frances yenge, Dora'nın, kuzenine Londra'da eşlik etmesi fikrin-den pek memnun *olmadı*. Çay içerek bu konuyu tartışırlarken, "Elbiselere ihtiyacı olacak!" ilk itirazıydı. "İkinizi birden giydirmek çok pahalıya mal olacak! Lord Lockheed'in bu parayı onaylamayacağından eminim."

Bunu çoktan düşünmüş olduğundan, "Eski elbiselerimi giyebilir," diye yanıtladı Vanessa neşeyle. "Pembe müslin elbiseyi hep severdin, değil mi Dora?" Dora ise sadece başını nezaketle sallayarak onayladı ve çayından bir yudum aldı.

Sonra, "Taliplerini kaçıracak!" dedi hızla Frances yenge. "O tuhafılığıyla--"

"Anne!" diye itiraz etti Vanessa, Dora'ya bir bakış atarak. "Bu kadar korkunç konuşmak zorunda mısın? Hem de onun önünde!"

Frances yenge meşum bir şekilde kaşlarını çattı. "Onun *umuru*nda değil, Vanessa," dedi kısaca. "Ona bak. Herhangi bir şey hissetmesini sağlamak nafile bir çaba. İyi hissetmek için yanında taşıdığın oyuncak bir bebek gibi."

Dora, etkilenmemiş bir şekilde çayından bir yudum daha aldı. Kelimeler olması gerektiği gibi içine dokunmadı. Üzgün ya da gücümüş veya ağlamaya meyilli değildi. Ancak -çok derinlerinde- onun, uzun zamandır birikmiş diğer benzer yorumların üzerine yığılan küçük bir parçası vardı. Bu yığın ona hiçbir zaman kurtulamadığı hafif bir batma hissi veriyordu. Bazen kendini belirli bir nedeni olmadan, gecenin bir yarısı onu ortaya çıkarıp incelerken buluyordu.

Ancak Vanessa gözle görülür bir şekilde yıkılmıştı. Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu kastetmiş olamazsın, anne," dedi. "Ah, lütfen geri al! Eğer yapmazsan seni affedemem!"

Frances yenge, kızının belirgin perişanlığı karşısında duruşunu sertleştirdi. Yüz hatlarında yorgun bir teslimiyet titreşti. “Evet, tamam,” diye iç çekti ama bunu söylerken Dora’ya bakmadı. “Bu yorum biraz çizgiyi aştı.” Dantel mendilini çıkarıp kızına uzattı. “Gerçekten Londra’ya gitmek istiyor musun, Dora?” diye sordu. Ses tonundan belirsiz, kaçamak bir cevap duymayı beklediği açıktı.

“İsterim,” dedi Dora sakince. Frances yenge buna sertçe kaşlarını çattı ve ona doğru baktı.

Çünkü Vanessa beni orada istiyor, diye düşündü Dora. *Ve beni onu bırakmak istemiyorum.* Ama bu ayrıntının konuyu karmaşıkleştirebileceğini düşündü ve bu yüzden bunu kendine sakladı.

Frances yenge bu konu hakkında düşüneceğini söyledi. Dora bunun konuşmayı geciktirme ve Vanessa’nın fikrini değiştirmesini umma yolu olduğundan şüphelendi.

Ama Vanessa Ettings, er ya da geç her zaman istediğini elde ederdi.

Böylece kısa süre sonra üçü de Londra’ya doğru yola çıktılar. Her zaman mesafeli ve kızından çok işleriyle meşgul olan Lord Lockheed, onlara eşlik etmeye tenezzül etmedi ama Frances yenge, Londra’da bir konutu olan ve misafir ağırlamaktan çok memnun olan Hayworth Kontesi’nin yanında kalmaları için kız kardeşinin kocası aracılığıyla onlara bir yer ayarlamıştı. Vanessa isteğini çok geç ilan ettiğinden yolların çamurdan arınmasını beklemek zorunda kaldılar; Lockheed’dan Londra’ya doğru yola çıktıklarında, mart ayının sonlarıydı ve Sezon’un bitimine sadece bir veya iki ay kalmıştı.

Bu kadar yaygaradan sonra araba Londra’ya girdiğinde hiç de Dora’nın hayal ettiği gibi değildi. Her zamanki mesafeli hâlinde bile, şehre münasipçe girdiklerinde pis kokuyu fark etmemek elde değildi. Ter, idrar ve diğer şeylerin çok yakın bir alanda bir araya getirilmiş, kaba bir karışımıydı. Frances yenge ve Vanessa çok daha görünür tepki verdiler; Frances yenge mendilini çıkarıp ağzına bastırırken Vanessa kaşlarını çattı ve arabanın dışına

bakmak için başını uzattı. Dora, Vanessa'nın yaptığını yapıp kuzeninin omzunun üzerinden pencereden dışarı baktı.

Öyle *çok* insan vardı ki. Londra'nın kalabalık olduğunu söylemek bir şeydi, bunu kendi gözleriyle görmek ise bambaşka bir şeydi. Sokakta ileri geri koşturan tüm o insanlar birbirlerinin yoluna çıkıyor ve hepsi de birbirlerine biraz kızgın görünüyorlardı. Çoğu zaman sürücüler arabalarının önünden geçen birine bağırarak, yumruğunu sallamak ve onları ezmekle tehdit etmek zorunda kalıyordu.

Dora ürkebiliyor olsaydı, bu gürültü ürkütücü olurdu. Ama başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar kolayca içine işledi; odanın köşesindeki şimdiye kadarki en büyük sinek. Dora kendini kaos karşısında kaşlarını çatmış hâlde buldu.

Neyse ki arabaları şehrin daha içlerine, daha geniş ve sakin caddelere doğru ilerledikçe hem gürültü hem de berbat kokular azaldı. Önlerinden geçtikleri binaların karmaşası yavaş yavaş daha seçkin ve zarif hâle geldi, boğucu insan kalabalığı azaldı. Nihayetinde, arabanın sürücüsü onları yüksek, teraslı bir konağın önünde durdurdu ve kapılarını açmak için aşağı indi.

Dora, kuzeni ve yengesinin ardından aşağı inerken konağın ön kapısı açıldı. Bir hizmetçi ve bir uşak çıktı, ardından ağırbaşlı pembe ve bej bir elbise giymiş zayıf, gri saçlı bir kadın geldi. İki hizmetkâr, eşyaların indirilmesine yardım ederek yanlarından geçtiler, bu sırada yaşlı kadın gülümseyerek öne çıktı ve Frances yengenin ellerini ellerinin arasına aldı.

"Sevgili Leydi Lockheed!" dedi yaşlı kadın. "Sizi ve kızınızı ağırlamak ne büyük bir zevk. Biliyorsunuz, son kızımın evlenmesinin üzerinden çok zaman geçti ve o zamandan beri ortalıkta dolaşmak için pek az bahanem oldu. Size Londra'nın her yerini göstermek için sabırsızlanıyorum!"

Frances yenge beklenmedik bir sıcaklıkla gülümseyerek karşılık verdi ama ifadesinin ardında biraz gerginlik vardı. "Elbette, bu zevk tamamen bize ait, Leydi Hayworth," dedi. "Bize zamanınızı ve dikkatinizi ayırmanız çok nazikçe." Frances yenge

–yolculuktan dolayı hepsi kesinlikle kaskatı ve perişan olmasına rağmen– çoktan kibarca reverans yapmış olan Vanessa’ya döndü. “Bu, kızım Vanessa.”

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Leydi Hayworth,” dedi Vanessa, son derece içten bir tonla. Dora, Vanessa’nın çekici yanlarından birinin, her zaman gerçekten memnun olacak bir şey bulabilmesi olduğunu düşündü.

“Ah, ne kadar da güzelsin canım!” dedi kontes heyecanla. “Bana şimdiden en küçüğümü hatırlatıyorsun. Kısa sürede başa çıkabileceğimizden çok daha fazla taliple mücadele edeceğimizden emin olabilirsiniz!” Leydi Hayworth’ün gözleri Dora’nın üzerinden şöyle bir oyalandı, sonra daha fazla vakit kaybetmedi. Dora, ailenin bir üyesi olmaktan çok, son derece iyi bir hanımın hizmetçisi gibi gösteren koyu renkli, sağlam bir elbise giymişti. Leydi Hayworth öne doğru işaret ederek konağa doğru döndü. “Yol yüzünden çok yorulmuş olmalısınız,” dedi. “Lütfen içeri gelin, bir masa hazırlayıp–”

“Bu benim kuzenim Theodora!” dedi Vanessa birden. Dora’nın kolunu tutmak için uzandı, tanıştırdığı kişiyi kimsenin yanlış anlamadığından emin olmak ister gibiydi. Kontes hafifçe kaşlarını çatarak döndü. Bakışları tekrar Dora’ya yöneldi –ve sonra gözlerine. Leydi Hayworth’ün sıcak tavrı, oradaki uyumsuz renkleri fark ettiğinde hafif bir ihtiyata dönüştü.

“Anlıyorum,” dedi kontes. “Özür dilerim. Leydi Lockheed kuzeninizi getirebileceğinizden bahsetmişti ama korkarım ki tamamen unutmuşum.”

Dora, Vanessa’nın ayrılmadan önce fikrini değiştirebileceği umuduyla, Frances yengenin bu olasılığı önemsemediğinden şüphelendi. Ama Leydi Hayworth, resmî tanışmayı bitirmek için tam olarak duraklamasa bile uyum sağlamakta hızlı davrandı.

Yine de Leydi Hayworth onları rahat bir oturma odasına götürdü, akşam yemeğinin hazırlanmasını beklerken bir hizmetçi onlara bisküvi ve sıcak çay getirdi. Kontes ve Frances yenge uzun süre konuştular, yaklaşan partiler ve onlara katılacakları bilinen

münasip bekârlar hakkında dedikodu yaptılar. Dora, elbisesinin dizinin üzerinde ilerleyen minik bir uğur böceğiyle dikkatinin dağıldığını fark etti. Hizmetçilerden biri fark etmeden önce onu gizlice dışarı bırakması gerektiğini düşünüyordu ki Vanessa konuştu ve onu düşüncelerinden çekip çıkardı.

Dora'nın kuzeni, "Ve Lord Büyücü hangi partilere katılacak?" diye sordu kontese.

Leydi Hayworth gözlerini kırıştırdı, bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. "Lord Büyücü mü?" diye sordu, sanki Vanessa'yı doğru duyduğundan emin değilmiş gibi. Vanessa başını hararetle yukarı aşağı salladığında kontes kaşlarını çattı. "Kabul etmeliyim ki bilmiyorum," dedi. "Ama onun hakkında ne tür romantik düşüncelere kapılmış olursan ol, korkarım ki senin için uygun bir eş olmayacaktır canım."

Vanessa çayını içerken masumca, "Neden olmasın?" diye sordu. "Duyduğuma göre saray sihirbazı pozisyonu için hayli gençmiş ve çok yakışıklıymış. Ayrıca o bir savaş kahramanı değil mi?" Ancak Dora,, kuzeninin sesinde belli belirsiz aldatıcı bir tını duydu ve Vanessa'nın yüzünü dikkatle inceleyerek ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştı.

"O kadarı doğru," diye itiraf etti Leydi Hayworth. "Ama Lord Elias Wilder aslında tam anlamıyla bir lord *değil*. Naip Prens, Fransızların kendi saray sihirbazlarına verdiği tüm o saçma ayrıcalıklarla birlikte ona Fransız saygı unvanını vermekte ısrar etti. Teknik olarak Lord Büyücü, Lordlar Kamarası'nda bile oturabilir ama kanı alt kesimden ve tavırları son derece kaba. Onunla birkaç kez karşılaşma talihsizliğini yaşadım. Bir meleğin yüzüne ve bir... *liman işçisinin* ağzına sahip."

Dora, kontesin liman işçilerini melekler için uygun bir karşıt olarak görmesini eğlenceli buldu. Cehennemin zebanilerden çok binlerce liman işçisiyle dolu olabileceği fikriyle kısa bir süre dikkati dağıldı.

Vanessa onun dikkatini yeniden çekerek, "Gerçekten de kulağa çok uygunsuz geliyor," dedi isteksizce. "Ama lütfen, eğer

sakıncası yoksa Lord Büyücü ile en azından bir kez tanışmayı çok isterim. Onun hakkında öyle hikâyeler duydum ki onu görmeden Londra'dan ayrılmak beni üzer."

Kontes hafifçe inledi. "Sanırım göreceğiz," dedi. "Ama ilk olarak seni Leydi Carroway'ın balosunda görmek istiyorum. Onun *birçok* düzgün ve münasip oğlu var. Onun partilerinden birinde Londra sosyetesine girmek hiç fena olmazdı..."

Konu akşam yemeğine getirilene kadar bir kez daha dağıldı. O akşam Lord Hayworth'le ayaküstü karşılaştılar, ancak o kendi işleriyle hayli meşgul görünüyordu ve karısının sosyal faaliyetleriyle pek ilgilenmiyordu. Dora, bir iki kez Vanessa'ya Lord Büyücü'ye yönelik ilgisini sormayı düşündü ama kuzeni, sürekli zorluk çıkarıp konuyu değiştirdi ve sonunda şu anki eşlikçileriyle birlikteyken konuyu kapatmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Dora daha sonra yatağa gidene kadar sormayı bekleyeceğini düşündü... ama akşam yemeğinden hemen sonra bir hizmetçi tarafından götürüldü ve sıcak bir banyo yaptırıldı, ardından kuzeninden birkaç oda ötede çok güzel bir kuş tüyü yatağa yatırıldı.

Dora yabancı tavana ilgiyle bakarken, *Yarın*, diye düşündü soğuk bir şekilde. *Yarın konuşacağımızdan eminim.*

Sessizce boynundaki demir makası kılıfından çıkardı ve yastığının altına soktu. Uykuya dalarken, Londra rıhtımlarında meleklerin iskelede bir aşağı bir yukarı dolaştığını ve çay kasalarını gemilere fırlattığını hayal etti.

2

Dora günler boyunca kuzeniyle konuşma fırsatı bulamadı.

Aslında ertesi gün odasında uyandığında, Leydi Hayworth ve Frances yengenin Vanessa ile aksesuar alışverişine çıktıklarını öğrenmek için bir hizmetçi aramak zorunda kaldı. Günün ortasında biri, Leydi Hayworth'ün arkadaşlarından birinin evinde akşam yemeğine davet edildikleri için esrarlı bir şekilde gecikeceklerini haber verdi. Gün boyunca konakta amaçsızca dolaştıktan sonra, Dora en sonunda ertesi günün daha şanslı koşullar sunabileceğini umarak erkenden yatağa gitti.

Dora sonraki gün uyandığında ona, Leydi Hayworth'ün tavsiyesi üzerine Vanessa'nın elbisesini son anda düzelttirdiği söylendi. Bu, daha fazla alışkanlık hâline gelen bir davranışın ikinci günü olduğundan, Dora pencere kenarında oturup çay içmek için daha fazla zaman kaybetmedi. Bunun yerine nerede okuyacak bir şey bulabileceğini sordu. Küçük bir kütüphanenin içindeki tek bir kitaplığa yönlendirildi, burada hanımların okuması gereken türden kitaplar vardı. Orada köşeye sıkıştırılmış, yırtık pırtık, daktiloyla kâğıda geçirilmiş bir roman buldu –belki de Leydi Hayworth'ün burada olmayan kızlarından biri için yasak bir zevkti– ve birkaç saatini okuyarak geçirdi. Eğer şok olacak türden biri olsaydı, konusu hayli şok edici olabilirdi ama yine de eğlenceli bir romandı.

Üçüncü gün Dora dışarı çıkma zamanının geldiğine karar verdi ve öyle de yaptı. En makul elbisesini giydi ve ön kapıdan

sokağa çıktı. Hizmetçiler onun tek başına dışarı çıkmasında bir tuhaflik olduğunu düşündüyse bile bazı hafifletici koşullar olduğuna ikna olmuş olmalıydı ki kimse onu durdurmaya çalışmadı. Diğer yandan korku duygusu olmadığı için Dora hafif, dikkatsiz bir özgüven sergilemede hayli iyiydi.

Sokakta gelip giden birkaç hizmetçi vardı. Dora, yeni yıkanmış çarşafı taşıyan, dikkati dağılmış görünen bir hizmetçiyi seçti. Hızını artırdı ve kadının kolunu çekti.

“Affedersiniz,” dedi Dora. “Londra’da buzlu tatlılar var, değil mi?”

Hizmetçi gözlerini bir kez kırparak ona doğru döndü. “Şey,” dedi. “Evet.” Dora’nın kıyafetine kaşlarını çatarak baktı, açıkça onun saygıdeğer biri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Hizmetçi ihtiyatlı davranmaya karar vermiş olmalı ki ekledi: “Hanımlar, Berkeley Meydanı’ndaki Gunter’s’ta meyveli dondurma yemeyi severler.”

Dora ona gülümsedi. “Çok teşekkür ederim,” dedi. “Berkeley Meydanı’na hangi yoldan gidildiğini söyleyebilir misiniz?”

Birçok sokak ve birçok tuhaf sohbetten sonra, Dora kendini Londra’nın her tarafında dükkânların olduğu daha ticari bir bölgesinde dolaşırken buldu. Dükkânların birkaçını dolaştı ve bu kadar çok güzel malın tek bir yerde sergilenmesini takdir etti. Birden fazla kez asıl gitmeye niyetlendiği yeri kaybetti ve tekrar yol tarifi sormak zorunda kaldı. Ancak Berkeley Meydanı’na vardığında gökyüzünde tehlikeli bir uğultu patlak vermiş ve soğuk yağmur damlaları tenine çarpmaya başlamıştı.

Dora gözlerini yağmurdan koruyarak birkaç dakikasını daha bulutlara bakarak geçirdi. O bulutlar karanlık ve dalgalıydı, kendini onları hayranlıkla izlerken buldu.

Yakınlarda genç bir kadın, bonesinin altında ciyaklayarak yağğan yağmurda en yakın çıkıntıya doğru koştu. Dora onun arkasından baktı ve Vanessa’nın bir talip bulma şansını artırmak için Londra’dayken olabildiğince normal davranmaya çalıştığını geç de olsa anımsadı.

Dora yavaşça en yakın çıkıntının altına çekildi ve bir dükkânın kapısından içeri girdi.

Kapı açıldığında bir zil usulca çaldı ve varlığını ilan etti. Dora merakla bakıp çevresini inceledi. Dükkân küçük ama saygındı; duvarlarında pahalı görünümlü deri kitaplarla ağzına kadar dolu birçok kitap rafı vardı. Tüm kitaplar ucuza basılmıştan ziyade el yazısıyla yazılmış gibi görünüyordu. Ahşap ve camdan tezgâhta detaylı ve süslü birkaç parşömen sergileniyordu. O tezgâhın arkasında eski bir gümüş ayna asılıydı. İçinde Dora, yüzlerce mumla ışıldayan güzel bir balo salonu gördü. Kulaklarında uzaktan gelen keman sesleri vardı ve daha yakından bakmak için tezgâhın üzerinden eğildi.

Aynada da bir Dora vardı ama bu Dora, Vanessa'nın ona verdiği pembe müslin elbiseyi giymişti ve saçları pas kırmızısı bir topuz hâlinde toplanmıştı. Boynunda hemen fark edemediği çok güzel incilerden oluşan bir dizi vardı. Elbisenin ön tarafına, incilerin altına uğursuz bir kızıl leke yayılmıştı. Dora elini kendi göğsüne kaldırdığında, parmak uçlarından koyu kırmızının damladığını gördü.

O bakmaya devam ederken uzun boylu bir adam arkasından yaklaştı. Dağınık, beyazımsı sarı saçları ve soluk teni uhrevi mum ışığında parlıyordu; gözleri ise alevlerle birlikte dans eden tuhaf bir erimiş kırmızımsı altındı. Resmî akşam kıyafeti giymişti: ince beyaz bir ceket ve gümüş rengi bir yelek. Bununla birlikte boyun bağı belli belirsiz gevşekti ve yakışıklı yüzündeki gülümseme ona hafifçe şeytani bir hava katıyordu.

"Kitapların üzerine damlatma canım," dedi kulağına. Sesi yumuşak ve alçaktı. Kelimelerini hafif bir kuzey aksanıyla uzatıyordu, böylece hepsinin sonlarındaki vurgu hafifçe azalıyordu. Dora, onun görüntüsü ve sesi karşısında öylesine büyülenmişti ki sözlerini idrak etmesi biraz zaman aldı.

Her yere bir şeyler damlatan tek kişi aynadaki Dora değildi. Dora aşağı baktığında dışarıdaki yağmurdan dolayı gerçekten sırlıslıkam olduğunu gördü.

Adama doğru dönerek, “Aman Tanrım,” dedi. “Hiçbir kitaba damlatmadım, değil mi?”

Arkasındaki adam resmî bir gece kıyafeti giymemişti –kahverengi ceketini dikkatsizce iliklenmişti ve boyun bağı basit bir düğümle bağlanmıştı– ama diğer tüm açılardan aynadaki adama hayli benziyordu. Gözleri yakından daha da tuhaf ve dikkat çekiciydi, öyle ki Dora dikkatle onlara baktı ve içlerinde bir ışığın hafifçe parladığını fark etti.

Dora ona bakarken yavaş ve uyuşuk bir hâlde gözlerini kırptırdı. “Damlattığınızı sanmıyorum,” dedi. Aslında Dora yanılmıyorsa, ona arkasından sessizce yaklaştığında havaya sıçrayıp çığlık atmadığı için adam biraz rahatsız olmuştu.

Dora yeniden aynaya doğru baktı ama balo salonunun görüntüsü kaybolmuştu. Yüzey artık donuk ve siyahtı, kesinlikle hiçbir şeyi yansıtmıyordu.

“Orada ilgi çekici bir şey mi gördünüz?” diye sordu yanındaki adam.

“Şimdi düşününce sanırım gördüm,” dedi dalgınca Dora. Balo salonunun görüntüsü o sırada ona pek de sıradışı gelmemiştir ama şimdi doğrudan düşünmesi istendiğinde, bunun normalde aynalarda görülen türden bir şey olmadığını anlayabiliyordu.

Ancak o zaman Dora, bağımsız kitap raflarından birinin arkasında durmuş, onları dikkatle izleyen başka bir müşteri olduğunu fark etti. Kahverengi saçlı ve önündeki adamdan biraz daha kısa olan bu adam, sağ yanağındaki yara izleri olmasaydı normalde hayli yakışıklı olabilirdi. Yine de resmî bir ceket ve sağlam uzun çizmeleriyle o gün için uygun giyinmişti ve yüzünde, sıcaklığıyla o yara izlerini yok eden bir gülümseme vardı.

“Peki bu genç hanım nereden çıktı?” diye kıkırdadı kahverengi saçlı adam. “Onu sen çağırmadın, değil mi Elias?”

Sarışın adam, Elias, yalnızca iyi arkadaşların bir düelloya yol açmadan yapabileceği türden küçümseyici bir bakış attı. “Eğer birini çağırarakla uğraşacak olsaydım, Albert,” dedi, “eminim ki

yarı yarıya sırlıklam olmuş bir hizmetçiden daha iyisini düşünürdüm.”

Kahverengi saçlı adam Albert, ona bir kez daha hüznle gülümsedi. “Eğer bir centilmen olsaydın, Elias,” dedi, “ona ceketini uzatırdın. Eminim hanımefendi çok üşümüştür.”

Elias, hem Dora’dan hem de arkadaşıdan bakışlarını kaçırdı, aynayla ilgili sorusu birdenbire unutuldu. “Bir kurbağaya dönüşmeden beni beyefendi olmakla suçlayabilecek belki de tek adamsın,” dedi Albert’a alaycı bir şekilde. “Ben başka bir hayvan düşünmeden önce o korkunç hakareti geri al.”

Albert, Elias’ı görmezden geldi ve kendi ceketini çıkarıp Dora’ya uzattı. “Arkadaşım yerine,” dedi ona nazikçe. “Bugün huysuz olduğu için.”

Dora daha çok otomatik bir nezaketle ceketini Albert’tan aldı. Ama bunu yaptığı sırada gözleri onun eline takıldı. İlk başta sağ elinde bir çeşit eldiven olduğunu zannettiği şey aslında hiç de öyle değildi. Normal bir insan uzantısının tüm akışkanlığıyla hareket eden, *gümüşten* bir eldi. Kısa bir bakış, karşılaştırdığında Albert’ın sol elinin hayli normal olduğunu anlamasına yetti. Dora hâlâ elinde tuttuğu ceketini unutarak gözlerini açık bir merakla gümüş sağ ele çevirdi.

Albert eline baktı ve hafifçe gülümsedi. “Lord Büyücü’nün eseri,” diye açıkladı. “Ne yazık ki gerçek elimi ve kolumun çoğunu şarapnel yüzünden kaybettim. Ama bu çok değişik bir şey, değil mi?”

Lord Büyücü, diye düşündü Dora. *Elias Wilder*. Gözlerini tekrar sarı saçlı adama çevirdi. Yanılmıyorsa eğer sohbetin konusundan dolayı hafifçe utanmış gibi görünüyordu, ancak duygularını çabucak sahte bir sıkılmışlık hissini arkasına sakladı.

“Sakatlara gözünü dikip bakmanın kabalık olduğuna eminim,” dedi Elias, Dora’ya alaycı bir tonda.

“Mahsuru yok,” dedi Albert neşeyle. “Ayrıca bir adama sakat *demenin* daha da kötü olduğuna eminim, Elias.”

Lord Büyücü, buna alaycı bir şekilde güldü ama hemen sonra

sustu. Bir an sonra kısa boylu, zayıf bir adam, elinde bir kitap yığınıyla arka odadan aceleyle çıktı. Kitapları tezgâha koyarken, “Tam da istediğiniz gibi!” dedi kısa boylu adam. “Çeşitli ruh mizaçları hakkında bulabildiğim her şey. Bunlardan bazılarına ulaşmak oldukça zordu.”

Lord Büyücü, yığının en üstündeki kitabın kapağını açmak üzere uzandı. Dora, içinde karalanmış el yazısıyla yazılmış notlarla işaretlenmiş bir dizi diyagram gördü. Sayfalara saçlarından sular damlamaması için dikkat ederek merakla adamın dirseğine doğru yaslandı. Gördüğü notların hepsi hemen çözemediği çok resmî bir Fransızcadı. Zamanı olsaydı bir tercüme yapabileceğinden emindi-

“Biliyor musunuz,” dedi Elias sohbet edercesine, “bana bu kadar yaklaşan son kadının saçları alev aldı. Korkunç bir karmaşaydı. Eminim hâlâ bir yara izi vardır.”

Dora ona baktı. Elias ona kavis almış bir kaşıyla bakıyordu ki bu da onu şaşırttı. Ses tonu, arkadaş canlısı olmaya çalıştığını ima ediyordu ama eğer yanılmıyorsa, ifadesi hafif bir tiksintiye -ah.

Yine tuhaf davranıyorum, diye düşündü Dora. Ondan hızla uzaklaştı.

“Özür dilerim,” dedi Dora. “Kitabınızı çok merak ettim.”

Elias o alçak, etkileyici sesiyle, “Çok mu merak ettin?” diye tekrarladi. Yumuşak bir kahkaha attı, ki bu da dost canlısı görünüyordu ama Dora bunu böyle kabul etmesi gerekip gerekmediğinden pek emin değildi artık. “Peki o zaman. Bu her şeyi daha iyi hâle getiriyor. Bu arada merak ettiğiniz başka bir şey var mıydı? Pantolonumu çıkarıp ölçümü almanıza izin vereyim mi?”

Dora kaşlarını çatı. “Ölçünüzü almak mı?” diye sordu. “Neyi ölçmem gerekiyor, efendim?”

Albert derin bir iç çekti ve hâlâ Dora’nın parmaklarından sarkan ceketini kapmak için uzandı. Ceketini kızın omuzlarına dola. “Onu görmezden gel,” dedi. “Bu şekilde davrandığında ben hep böyle yaparım.”

Tezgâhın arkasındaki adam inledi ve Dora onun yüzünün kızardığını gördü. “Ah, lütfen bunu benim dükkânımda yapmayın, Lord Büyücü,” diye yalvardı Elias’a. “Belki *şöhretiniz* bundan daha kötü olamaz ama benim yönetmem gereken bir işim var!”

Dora yanındaki sarışın adamı daha yakından inceledi, ona odaklanabilmek için kendini zorladı. Yani o gerçekten Lord Büyücü müydü? Hakkında çok şey duyduğu o adam mıydı? Dora’nın kazara Vanessa’yı bir anlığına peşinden koşması için teşvik ettiği adam mıydı?

İtiraf etmeliydi ki gerçekten de çok yakışıklıydı. Yarı resmî giyinmiş hâlde bile Lord Büyücü, rüzgârda savrulan saçları ve dikkat çekici altın gözleriyle göz kamaştırıcı bir şekilde vahşiydi. Dora daha önce yalnızca bir kez böylesine uhrevi bir yüz görmüştü ve o da zalim ve soylu bir periye aitti.

Bu kadar güzel bir şeyin içinin bu kadar çirkin olması ne yazık, diye düşündü.

Lord Büyücü dikleşti ve Dora’ya çok iyi tanıdığı bir ifadeyle baktı. Yengesinin ona karşı daha önce defalarca kullandığı ifadeydi; hakarete uğradığını bile anlayamayacak kadar aptal olduğunu söyleyen ifade. “Sorun değil, John,” diye tezgâhın arkasındaki adama seslendi Elias. “Bu küçük gevezelik neredeyse bir pazar ayını kadar sıkıcı. Ne demek istediğimi anlarsa gelip beni bulabilirsin.”

“*Elias,*” diye uyardı Albert arkadaşını azarlayarak.

Dora, başını Elias’a doğru eğerek düşündü. “Size hakaret edecek ne yaptığımdan emin değilim, lordum,” dedi. “Sizi bir şekilde gücendirdim mi, yoksa sadece siz başka bir sebepten üzgünken ben uygun bir hedef mi oldum?”

Sakin, meraklı tonu Lord Büyücü’nün kaşlarını çatmasına neden oldu. Dora bu sefer yanlış tepki verdiğiinden emindi ama umursamadı. Kibar olmayan adamları hoşnut etmek için harca-yacak çok az enerjisi vardı.

“...kişisel sınırları anlamayan kadınlar beni her zaman rahatsız eder,” dedi Elias sonunda. “Aptal insanlar beni daha da rahatsız ediyor.”

“Çok yazık,” dedi Dora yumuşak bir sesle. “Bu gerçekten zor olmalı.”

Sarışın adam ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile ama tekrar ona baktı. “Pardon?” diye sordu. “Tam olarak ne zor olmalı?”

Dora ona nazikçe gülümsedi. “Kendi kendinize bu kadar sık gücenmeniz,” dedi. “Bu üzücü bir yaşam tarzı gibi görünüyor, lordum.”

Albert kahkahayı bastı. “Ah,” dedi. “Seni yakaladı, değil mi?”

Lord Büyücü’nün iki kaşı da bu sefer Dora’ya doğru kalktı. Bir anlığına onu, *kendisini* bir kurbağaya dönüştürebilecek kadar kızdırıp kızdırmadığını merak etti. Ama o an geçtiğinde, adam sadece sinirle başını salladı ve Albert’a döndü.

“Bu ilk kitabın biraz kafa karıştırıcı bir Fransızcası var,” dedi Elias arkadaşına. “Bunu benim için okuman gerekecek.”

Albert kitaba bakmak için öne çıktı. “Ortaçağ Fransızcası gibi görünüyor,” dedi. “Çok da farklı değil, Elias. Senin Fransızcan berbat.”

“Evet, peki,” diye mırıldandı Elias. “Hepimiz kültürlü Fransız mürebbiyelerin olduğu bir evde yetişmedik, Albert. Fransızca bilgin, sıcak bir yemek ya da genelevi sormakla sınırlı. Sanırım küfürlerim de hâlâ hayli vurgulu.”

Albert, Elias’a bir kez daha kınayan bir bakış attı ama Lord Büyücü’nün Dora’nın önünde kendini sansürlemek gibi bir niyeti olmadığı açıktı. Benzer şekilde Dora’nın da bu konuşmaya kızmaya meyilli olmadığı muhtemelen anlaşılıyordu. “Bugün beni gerçekten bu yüzden mi getirdin?” diye sordu Albert. “Sana Fransızcanı *düzeltilmek* için birden fazla kez teklifte bulundum, Elias. Lord Büyücü’nün simya ve *sihir* dilini bilmesi gerçekçi bir beklenti.”

Elias elini umursamazca salladı. “Öğrenmek için zamanım yok,” dedi. “Ayrıca *sen* varsın.”

Albert başını iki yana salladı ama konu hakkında daha fazla bir şey söylemedi. Dora’ya doğru baktı. “Daha yeni fark ettim,” dedi. “Tüm bunların üstüne kendimizi tanıtmayı tamamen

unuttum. Ben Bay Albert Lowe. Bu da Lord Elias Wilder. Sizi temin ederim ki sizinle tanıştığım için memnun oldu.”

Dora, Albert’a gülümsedi. “Ben de Theodora Ettings,” dedi. “Ama isterseniz bana Dora diyebilirsiniz, Bay Lowe. Eğer birbirimize karşı nazikçe dürüst olmuyorsak, o zaman Lord Büyücü’ye onunla tanıştığım için de çok memnun olduğumu söyleyebilirsiniz. Ama gerçek şu ki *sizinle* tanıştığım için çok memnunuzum.”

“Gördün mü, Albert?” dedi Elias. “Sorun tam olarak bu. Şimdi genç hanımefendiyi mutlu ettin ve ondan kurtulamayacaksın. Hatta ceketini bile ona verdin. Annesi öğrendiğinde, haf-ta bitmeden bir mihrabın önünde olacaksın.”

Dora kayıtsızca, “Bu katiyen imkânsız,” dedi Elias’a. “Annem öldü. Babam da.” Bunu sadece onu şaşırtacağını umduğu için söyledi ve bunun olduğunu görünce memnun oldu. “Yengem zavallı bir centilmenin peşinde olabilir ama sadece kuzenim adına.” Dora, Albert’a doğru gülümsedi. “Kuzenim çok *güzeldir*. Ama onu da ancak sizi hoşnut edecekse sizinle tanıştıracam.”

Albert buna gözlerini kırıştırdı. Belki de, diye düşündü Dora, kuzenine bir talip bulma konusunda bu kadar doğrudan olmaması gerekiyordu? Ama adam çok nazik görünüyordu ve en azından bir centilmendi.

“Bunu... dikkate alacağım,” dedi Albert sonunda, gözlerinde oyunbaz bir ışıltıyla. “Annem, Leydi Carroway, ağabeyim için bir doğum günü balosuna ev sahipliği yapacak. Size ve kuzenimize bir davetiye göndermesinden memnuniyet duyuyorum. Elias’ın katılması için de ısrar etmişim, anlarsınız ya ve evden kaçmadan onunla uzun uzun sohbet edebilecek başka bir kadın düşünemiyorum.”

“Ben gelmiyorum,” diye araya girdi Elias tersleyerek ama Albert onu görmezden geldi.

Ah, diye düşündü Dora, bu gelişmeden belli belirsiz memnun olarak. Albert, Leydi Carroway’ın son derece münasip oğullarından biri olmalıydı. Bu, kontesin onu onaylayacağı anlamına geliyordu, ki bu da tüm fikri daha da iyi hâle getiriyordu.

“Kuzenimin Leydi Carroway’ın balosuna zaten katılacağına inanıyorum,” dedi Dora. “Ama dürüst olmak gerekirse bana bir davetiye göndermeniz gerekebilir. Ev sahibimiz beni unutmaya hayli kararlı.” Albert bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve Dora kaşlarını çattı. “Belki de bunu yüksek sesle söylememeliydim,” diye itiraf etti. “Bundan kimseye bahsetmeme nezaketini gösterir misiniz, Bay Lowe? Kuzenimin iyiliği için bir skandala yol açmak istemem.”

Albert gümüş elini göğsüne bastırdı. “Yemin ederim,” dedi ciddiyetle. “Ve annemin size kendi davetiyenizi göndermesi konusunda ısrar edeceğim, Dora.”

“Ben gelmiyorum, Albert,” diye tekrarladı Elias kesin bir şekilde. “İki hanımı tek başına eğlendirmek zorunda kalacaksın, seni uyarıyorum.”

Albert onu tekrar görmezden geldiğinde, Elias sertçe nefesini verdi ve parmaklarını havaya kaldırdı. Tezgâhtaki kitaplar hemen yanına süzüldü.

Elias şimdiye kadar konuşmalarını nazikçe görmezden gelmeye çalışan dükkân sahibine, “Kitapları Hazine hesabına yazabilirsin,” dedi, “çünkü bunlar görevlerim için gerekli.”

Dükkân sahibi sadece hafif bir irkilemeyle başını onaylarcasına salladı. Naip Prens pek de faturalarını zamanında ödemesiyle bilinmiyordu.

Elias, dükkânın çıkışına doğru döndü ve o çıkarken süzülen kitaplar arkasından geldi. Yağmur, tamamen görünmez bir şemsiyenin yüzeyine çarpmış gibi, onun ve kitaplarının etrafında düzgünce ayrıldı.

Albert, Dora’ya kederli bir bakış attı. “Bu benim de ayrılmam için bir işaret olmalı,” dedi. “Sanırım kral ve ülke uğruna başka bir büyümlü kitap çevirmeliyim.” Omuzlarındaki cekete kaşlarını çatarak baktı. “İsterseniz baloya kadar sizde kalabilir. Üşütmenizi istemem.”

Dora başını iki yana salladı ve ceketi omuzlarından çıkarıp Albert’a geri verdi. Onu eve götürmesinin sorun çıkaracağını

tahmin ediyordu. “Teklifiniz için teşekkür ederim,” dedi, “ama lütfen geri alın. Zaten soğuğu pek hissetmiyorum.”

Albert ceketi isteksizce geri aldı ve ona eğilip selam verdi. “O zaman baloya kadar,” dedi. “Bu çok keyifliydi.”

Dora, Albert’ın Lord Büyücü’ye katılmak üzere dışarı çıkmasını izledi. *Umarım Vanessa, Lord Büyücü ile evlenmeyi düşünmüyordur,* diye düşündü. *Albert çok daha kibar görünüyor. Mümkün olan en kısa sürede onu vazgeçirmem gerekecek.*

Tezgâhın arkasındaki adam iç çekerek, “En derin özürlerimi sunarım, hanımefendi,” dedi, düşüncelerini bölerek. “Anlayacağınız üzere benim işimde olan bir adam, davranışları ne kadar iğrenç olursa olsun, Lord Büyücü’yü geri çeviremez.”

“Ah, evet,” dedi Dora dalgınca. “Elbette anlıyorum.”

“Lütfen, size yardım etmeme izin verin,” dedi konuyu değiştirerek. “Özellikle aradığınız bir şey mi vardı?”

Dora dudaklarını büzerek ona doğru döndü. *Bunun bir sihir dükkânı olduğuna inanıyorum,* diye düşündü. Ne kadar şanslı. “Belki de vardır,” dedi. “Korkarım sadece azıcık cep harçlığım var. Ama eğer raflarınızda soylu perilerle ilgili bir kitap varsa çok minnettar kalırım.”